

Les quatre estacions

Tothom sabia el que estava passant però ningú tenia el valor d'afrontar-ho. El temps passava i la vida de tothom es feia cada vegada més curta. Hi ha gent que espera la mort mirant-la a la cara, sense por, mentre que altra la prefereix amagar sota la catifa i pensa que aquest moment encara no li arriba. Pensem que som forts, que som valents, que podem amb qualsevol cosa i que la vida és molt llarga però, tot això només és una forma d'amagar les coses sota la catifa, la nostra tan estimada catifa. La meua àvia no era així. Era de les poques persones que s'enfrontaven a la mort, a la por i a la nostra apreciada societat. El seu moment arribava i la seva llum era cada vegada menys intensa. Quan la mare m'ho va dir, no vaig dubtar ni un moment anar-la a veure. En arribar-hi el pes del món, em va caure a sobre. Per un moment vaig pensar que era un malson o que alguna persona m'estava fent una broma d'allò més cruel. Tenia la cara pàl·lida i els seus llavis, que sempre estaven d'un bonic color rosat, ara, eren iguals que els llençols que l'embolcallaven. No em vaig poder reprimir el plor, les llàgrimes ja estaven a l'altura dels llavis quan la meua àvia es va despertar, m'hi vaig acostar sense dir res. Amb les seves mans gèlides em va eixugar les llàgrimes i tot seguit em va mirar als ulls. Tenia uns ulls de color igual que l'atzabeja, on s'hi reflectien molts moments. Molts de bons i molts d'altres de dolents que li havien deixat senyals de guerra amb la vida. Li vaig preguntar si volia quelcom. Em va assenyalar al radiocasset. Només em vaig limitar a prémer al botó d'inici, ja que ja hi havia un disc. L'aire es va omplir de l'alegre melodia dels tres violins, amb què Vivaldi va voler representar la primavera. Em vaig mirar a l'àvia. De cop vaig sentir com ella va inspirar i tot seguit va tancar els ulls. Em vaig asseure al seu costat. Al cap d'un llarg silenci em va dir: "no et pensis que Vivaldi es va inventar la primavera, abans era així. Quan era petita a la primavera les

flors, les papallones i els ocells sortien de sota la neu formant una gran explosió de colors i tothom ho celebrava amb gran alegria. Ara la primavera no existeix, només hi és en el calendari i...” No va poder acabar la frase perquè en aquell moment va començar a sonar el tram que representava a l’estiu. Els violins van canviar totalment de registre. L’àvia no va acabar la frase però en va començar una altra: “el meu estimat estiu! Com enyoro aquella calor que de vegades et feia sentir cansat i ensopit. Sort en teníem d’aquelles tempestes d’estiu que refrescaven tot allò que s’havia assecat i que donaven aquells magnífics capvespres de color rosats. Ara no és així, cada vegada fa més calor i hi ha menys tempestes, ningú s’atreveix sortir de casa, ja que aquest panorama és igual que un desert asfaltat”. En aquell moment va començar a tossir de forma molt seguida. En veure això li vaig atansar el vas d’aigua que tenia a la tauleta. Quan li vaig donar, amb prou feines el podia aguantar amb les dues mans. Com que va començar a tossir, no ens vàrem adonar que la música de la tardor ja sonava. Després de beure l’aigua l’àvia va dir: “aquesta època era la més feliç pels pagesos, era quan recollien tot allò que havien plantat i se celebraven grans festes. Tot es tornava ataronjat. Si escoltes bé podràs sentir el clavicèmbal que fa el so que feien les fulles quan queien a terra i nosaltres les trepitjàvem alegrement”. L’àvia va callar de cop, ara amb prou feines podia respirar. En aquell moment vaig recordar que sempre deia que quan fos la seva hora no volia que ningú ni res s’hi posés pel mig. En aquell moment vaig entendre perquè no hi havia passat cap infermera per la seva habitació d’ençà que estava allà. Vaig pensar que el millor que podia fer era agafar-li la mà perquè sàpigues que jo sempre estaria amb ella. El silenci va inundar la cambra però no va durar gaire, ja que els violins van tornar a sonar ara imitant fràgils flocs de neu. L’àvia va tornar a començar a parlar, ara, amb gran dificultat i grans pauses, i em va intentar explicar com era el seu hivern: “si mires fotos de quan jo era com tu veuràs tot el paisatge nevat i

totes les nenes amb unes galtes vermelles pel fred i segurament a totes ens tremolaven les dents. Però igualment ens agradava molt aquesta estació, ja que podíem jugar amb la neu i encendre la llar de foc”. En aquell moment l’àvia ja no podia més i vaig veure com s’intentava fer la forta però, veia com cada cop estàvem més separades, així que li vaig estrènyer més fort la mà. En aquell moment el cos ja no tenia un color blanc, sinó que ara ja s’apropava més al color lilós. Per més que li agafava la mà sentia que la perdia cada cop més. Els ulls se li van anar fent més petits i la seva expressió afable de la seva cara anava desapareixent igual que ella. Els violins anaven alentint el tempo igual que el seu cor. Era clarament el final de la peça i igual que la vida de la meva àvia. M’hi vaig abraçar pensant-me que la meva escalfor l’ajudaria a continuar viva. Quan l’abraçava, vaig entendre perquè li agradava tant escoltar aquesta cançó, amb ella ho podia recordar tot. Tota la infantesa, cada any, cada estació, cada cop que sortia al carrer, és a dir, havia resumit tota una vida en una cançó. Va arribar el seu final, un final el qual no tenia res a amagar, res a témer. Per això he creat aquesta fundació, perquè la cançó que la meva àvia havia estimat tant no s’hagués de canviar perquè el que s’escoltés no s’assemblés a la realitat. Hi ha alguna altra pregunta?